

Szellem a fazékból - Ponty így jó!

2012 szeptember 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

"Ha megöregszem, pincét akarok, ezt már szilárdan elhatároztam. Semmi mást nem akarok az élett?!." Márai soraira gondolok, ahogy kés? délután, az etyei Kezes-lábos fesztivál utolsó napján, az újhegyi pincesoron hazafele battyogok.

A napnak szelíd ereje van még, "mint az öregember szerelmének". A levegőben sült húrok illata terjeng, a vincelléházak körül kigyulladnak a gyertyák, a kecskelábú asztalokra szelíd és eltökélt férfiak könyökölnek, akik szó nélkül értik egymást és a bor üzenetét. Az élet rövid ahhoz, hogy rossz borokat igyunk, és rossz néket szeressünk. A csöndet nem zavarja semmi. A borsznobok már hazatértek (még legádázabb fajtájuk, a néi sommelier is), hasonlóképp a babos kendőbe öltözött álkofák. Csak a présházak vaskapui állnak nyitva, hívogatóan.

Minden fesztiválnak ezek a legszebb pillanatai. Amikor elcsitul a vásári és médiaricsaj, magukra maradnak a pincegazdák és a bor szerelmesei, s feltáru a lényeg. Hogy tudniillik a bornak nemcsak ára van, illata, íze, savai és cukortartalma, de mindenekefelett szelleme is. Amit kapkodva, csücsörítve, a szájban tanninokat forgatva és trendi varázsszavakat mormolva ("fáradt lónyál dohányos málnaaromával") nem lehet rabul ejteni. Ahhoz idő kell. Csöndes kortyolgatás. Áhítat. És akkor világossá válik, hogy minden borász átad egy részt lelke titkos tartalmából a bornak. Ezért kell óvatosan bánni a jelzőkkel. Ez itt Heimann. Robusztus, de gyermeki lélek. Ez Léгли. Elegáns és főszeres, tehát Ottó. Ez meg a vadóc változat, tenyeres-talpas, de szinte. Azaz Géza. Ez Ráspi. Róla csak óvatosan. És még sorolhatnám, barátian évfordve. De nem vagyok borszakértő. Így aztán Szepsy 1996-os esszenciáját sem merném a legendás 1811-es üstökös évjárathoz hasonlítani, amikor is a szőlő rendkívüli cukortartalma miatt a szüretelőknek tízpercenként kezet kellett mosniuk, hogy a munkát folytathassák.

Én csak érteni vélem, miért hagyja abba tíz év után a Kezes-lábos fesztivált Rókusfalvy Pál. Azt hiszem, megunta. Rádöbbsent, hogy az 50-70 ezer látogató, aki (a parkolóhelyért közelharcot folytatva) évente átgyalogol a főutcán, nem hoz a falunak, hanem visz. És most adni szeretne azoknak is, akik itt élnek. Pikniket tervez évszakonként és szőlőskertenként, gasztronómiai sétányokat, utat, fapadokat, igazi falusi vendéglátást. Békés kvaterkázást. Nyugalmat. Igaza van. Az országban évente rendezett 6300 gasztronómiai fesztivál többsége egyszerre blöff. A hangzatos címek mögött nincsenek kulturális gyökerek, közös világkép, csak a legendateremtés erőlködése. Üzlet. Élelmiszer-ipari porszívóügynökök járnak egyikről a másikra, és árulják a "kézműves" kemencés lángost, az "ismagyar" langallót. A Jó Lacibetyár az ostorát csattogtatja, ráül pej lovára, valamelyik Venesz-díjas "olimpiai világbajnok mesterszakács" felállítja az Óriás Bográcsot, és beleönti a tojásport. Mintha a polgármesterek (félreértelmezve a településimázst) hangzatos elnevezésekkel akarnának túllicitálni egymáson. A tucatnyi lecsó-, kocsonya- és halászléverseny mellett olyan nyelvtörők is feltűnnek, hogy még a legelszántabb neológus is elsápadna az irigységtől. Van például Libabör és borvirág fesztivál, Avasi Borangolás (borbarangolás a pincesorban), Borjour Magnum (borkóstolás), Gőzölgő fesztivál (forralt bor helyett trükkös extrém italok), Ízlelő Show, PiPi (piliscsévi pincefesztivál), OktóBORfeszt (ez majdnem olyan, mint a nyaktekerészeti mellflekvenec, azaz a nyakkendő), ábrahámhegyi Murci fesztivál, ahol többnyire nyilván mustot kínálnak. A legmókásabb a vonyarcvashegyi Ponty így jó! fesztivál.

De ez a cím már olyan emelkedett, mint a bor. Költészet palackban.

Vinkó József - hetivalasz.hu

Ajánló
